

ת"פ 59467/06 - מדינת ישראל, המאשימה נגד פbris ביטון, הנאשם

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 59467-06-17 מדינת ישראל נ' ביטון
בפני כבוד השופטת אושריה הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
פbris ביטון - הנאשם

הכרעת דין

כמצאות החוק ובהतאם להוראות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ז 1982, הרינו להודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם, מחתמת הספק, מן העבירות המוחשיות לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובה הנאשם למיוחס לו:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין/החוק"), עבירה של ניסיון תקיפת סתם, לפי סעיף 379 ו-25 לחוק עבירה של היזק לרכוש במידה לפי סעיף 452 לחוק.
2. עפ"י עובדות כתב האישום, ביום 16.4.21 בשעה 21:40 בסמוך לכך, לאחר שהנאשם חש ברע והגיע למקום אמבולנס, פנה אליו צח, הפרמדיק, (להלן: "המתלון") לנאשם בניסיון לשאול לשם ואז צעק הנאשם "תיקחו מהה את הבן זונה" ומיד לאחר מכן תקף הנאשם את המתלון באמצעות מכת אגרוף לצד הימני של פניו.
3. כתוצאה מעשיו של הנאשם, נגרמו למATALON חבלות מצד ימין של פניו בדמות נפיחות ואודם מעל גבה ימין, שירתה שטחית בלחי ימין וכן נפלו משקפיו של המתלון על הרצפה ונשברו.
4. מיד ובסמוך לכך, ניסה הנאשם לתקוף את המתלון בשנית, אך הוא מעד ונפל על הרצפה.

תשובה הנאשם לכתב האישום:

5. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום, והוסיף כי מאחר ולא חש בטוב הזמן אמבולנס וכי היה זה המתлонן, אשר התנהג אליו באופן גס ובאגרטיביות, תפס את רגלו וניסה להכניסו בכוכח לאمبולנס, ולכן שלח הנאשם ידו לכיוון המתلونן במטרה לצאת מהאמבולנס והדבר גרם לנפילת משקפיו של המתلونן. בתגובה לכך נתן המתلونן לנאשם אגרוף לפניו וכתוצאה מכך הוא נפל ארציה.

המסגרת הדינונית:

6. בהמשך לכפירותו של הנאשם נשמעו הראיות בתיק.
7. במסגרת פרשת התביעה נשמעו עדויותיהם של המתلونן, של מאוחר נהג האמבולנס ועדותה של Mai מתנדבת במד"א. במקביל, הוגשו מסמכים תיק החקירה ובهم הודעות החשוד, מזכיר תיק החקירה, תעודה רפואית של המתلونן ותעודה רפואית של הנאשם וקיבלה על רכישת משקפיים.
8. במסגרת פרשת ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם.

דין והכרעה:

9. כפי שיעולה מחומר הראיות באופן שני בחלוקת, ביום 21.4.16, הזעיקה אשתו של הנאשם אמבולנס של מד"א, בעקבות כך שהנאשם חש ברע. מיד ובסמוך לכך, הגיע למקום אמבולנס בו היה המתلونן עידן צח (להלן: "הפרמדיק/ המתلونן"), הנהג מאוחר אל שמאליו (להלן: "מאוחר/ הנהג") וממתנדבת מד"א - Mai זידמן (להלן: "Mai/ המתנדבת").

עדות המתلونן, ע.ת 2, מר עידן צח:

10. המתلونן, מסר בעדותו כי הוא עובד כפרמדיק של מד"א במשך 10 שנים לערך ושימש בתפקיד זה גם במועד הרלוונטי לכתב האישום.

11. בעדותו הראשית, סיפר המתلونן בעדות חופשית את גרסתו ביחס לאירוע נשוא כתב האישום, כהאי לישנא:

"**ביום האירוע היוו במשמרת, יצאו לכתובת ביבנה, הגיעו לכתובת לחניה, היו הרבה אנשים, שאלנו מי לא מרגיש טוב, ואנשים הציבו על הנאשם, שהלך ואז אמרתי לו בבקשה עליה לנידת נבדוק אותו, אני עידן מד"א ואין קוראים לך הוא ענה ולא שמעתי אז אמרתי לו סליחה לא שמעתי מה אמרת אז אמר לך שהוא איתו תקח ממני את הבן זונה הזה מה הוא רוצה ממני מה הוא שואל איך קוראים לי. אחרי זה הרגשתי אגרוף לתוכ הפנים ונשברו לי**

המשקפיים, היתי המומך לא ציפיתי לזה. הוא ניסה לתת לי עוד אגרוף אך מעד מדרגת האמבולנס. אמרתי לזכות שלי שائي תיכנסו לאmbulans תוך כדי שchipsetyi את המשקפיים ואמרתי להם תסגורו דלתות תזמיןו משטרה, מצאתי חלק של המשקפיים, נכנסנו לאmbulans נעלנו דלתות והתחלנו לנסוע שם תוך כדי שמאחר הנהג הזמן משטרה בקשר. המשפחה שלו דפקה לנו על החלון רצוי להביא את העדשה החסרה. היתי מסוחרר והמוסם. רצוי שנטאף בו ואמרתי מי שתוקף אותנו אנחנו לא נטפל והתחלנו להתרחק. אז כל האנשים נסעו שם. הספקנו לרשותם את מס' הרכב. הגיעה משטרה אחורי כמה דקוט ולקחו עדויות. שם נסעתי לב"ח ושם נסענו לתחנת משטרה להגיש תלונה.

היתי ממש המומך מכל הסיפור כי באנו לעזרה לאנשים ואני תמיד נותן את היחס הכי טוב שאני יכול הרבה מאוד שנים." (עמ' 8, ש' 14 - 27).

12. העד סיפר כי לאחר האירוע פנה לקבל טיפול רפואי והציג תעודה רפואי (ת/5), עפ"י עדותו נגרמו לו סחרחות, חבל באזורי העין, שריטה בלחי, כאבים וקצת טשטוש ראייה. כן, סיפר כי משקפיו נשברו. לעניין זה הוגשה חשבונית רכישת משקפיים (ת/6).

13. המתalon הכחיש, כי תקף באופן כלשהו את הנאשם, ואני "אני לא נגעתי בו בכלל. הדבר היחיד, שתמכתי בו שעלה על המדרגה של האmbulans. הוא לא היה על המיטה. עלה על מדרגה אחת בא לעלות על המדרגה השנייה אז הביא לי אגרוף." (עמ' 9, ש' 16 - 17).

14. בחקירהו הנגדית, עמד המתalon על כך שהוא היה הגורם הראשון שניגש אל הנאשם, מאחר ושים בראש צוות ועל כך שהאירוע התרחש באופן שבו "שאלתי איך קוראים לו, ענה שהוא לא שמעתי וחזרתי על השאלה אז אמר למשהו שלו ידו עמוקה זהה ממני ואני אגרוף" (עמ' 11, ש' 22 - 23).

15. המתalon הכחיש, כי הרים קול על הנאשם או דבר אליו בתקיפות.

16. כאשר נשאל איפה היה הנאשם כאשר הכה אותו באגרוף, השיב "אני עמדתי מתחתיו. אני עמדתי על הרצפה והוא עמד על מדרגת הנידת" (שם, ש' 30).

17. המתalon לא ידע לספר איפה היו מאחר הנהג ומאי המתנדבת באותה העת (עמ' 12).

18. לדברי המתalon, בהמשך "זזתי אחריה אז ראיתי עוד אגרוף והצלחתו לוזז", אז לדבריו נפל הנאשם מהמדרגה אל הקrkku (שם, ש' 20 - 26). בשלב זה, הורה לזכות האmbulans לסגור דלתות ולנסוע מהמקום.

19. לטענת המתalon, השריטות שנגרמו לו בפניו, הן תוצאה של השבר במשקפיים. עז לדבריו, מאחר צילם אותו והעביר את כל התמונות לחוקר המשטרה. לדבריו גם מנהל המרכוב, אדם בשם אפי, צילם אותו ו אמר שייעביר את

התמונות למשטרה, אך אינו יודע לומר אם כך אכן נעשה.

20. המתלוון עומת עם גרסת המתלוון ונחקרים אחרים במשטרה, לפיה הוא הודה בתנהל באגרסיביות כלפי הנאשם ותקף אותו, אך הכחיש זאת בתוקף באומרו "אני קיבלתי את האגרוף. אני ממש לא תקפטתי אותו. לא הייתי עצבני ולא היו שם דחיפות ושוב עניינים, הייתה מואוד רגוע ובאמת שלא הבנתי מאיפה האגרוף זהה הגע אליו" (עמ' 14, ש' 27 - 28).

21. **לסיקום עדותו של המתלוון:** עפ"י גרסתו, הוא זה אשר ניגש אל הנאשם בעת שהגיע האمبולנס אל השטח וליווה אותו אל האמבולנס. עוד לפני נכנס הנאשם אל האמבולנס, בשעה שהמתלוון עומד מחוץ לו והנ帀ה עומד אל מדרגת האמבולנס, וכאשר שאל בשנית לשםו של הנאשם, גידף אותו הנאשם והכה בו באגרופו, מה שגרם למשקפיו ליפול ולהישבר. מיד לאחר מכן, ניסה הנאשם להכותו בשנית, אך מעז ונפל מהמדרגה אל הקrkע. אז, פנה המתלוון אל צוות האמבולנס והורה להם לסגור את דלתות האמבולנס, בשעה שהוא עצמו מחשש את משקפיו מחוץ לאmbolens על הרצפה. לכשמצא את משקפיו, עלה אל האmbolens כשהוא מותיר את הנאשם על הקrkע. המתלוון הכחיש תוקפנותו כלשהי מצדו כלפי הנאשם, בין מילולית ובין פיזית.

עדותו של נהג האmbolens:

22. מהאר אל שמאליו, נהג האmbolens, סיפר בעדותו הראשית, כהיא לישנא:

"אני זכר שקיבלנו קרייה על קו צר נשימה, כשהגענו למקום האדון ישב, היה רכב ג'יפ שחזור, ג'יפון קטן, שהבגאז' שלו פתוח, האדון ישב מאחוריו והוא נראה היה עם קו צר נשימה, אני ניגשתי אליו ראשוני אמרתי בו עוזר לך כניסה לאmbolens, הוא בא איתני עצמאית לאmbolens, נכנס וישב בספסל בכניסה לאmbolens, הפרמדיק אמר לו שכב במשיטה נתחיל לטפל בר והוא התחיל לדבר לאיפה, אמר לחברים שלו שהבן הזה יעוזב אותו ויעוף לி מהעינים, ניגשתי אליו אני אישית מצד שני, נכנסתי, ואמרתי לו בוא מטפלים בר, והוא הביא אגרוף בזמן הזה לפרמדיק, נפלו לו המשקפיים ואז הם יצאו שניהם מהאmbolens, והתחל בלבגן שם, ראיתי שהחברים שלו התחלו להפריד להזיז אותו, יצאת החוצה, ראיתי את הבחור ששכב על הרצפה וחברים שלו מחזיקים אותו, הנאשם עוז פעם קם וניסה لتקוף עוד פעם, אז הפרמדיק ביקש ממוני להיכנס לאmbolens, החברים שלו תפסו אותו, הפרמדיק ביקש ממני להיכנס ולעוזב את המקום, זה נהל של מד"א, במקום שיש בלבגן לא להיות, ערכנו בצד והזמננו משטרה".

(עמ' 18, ש' 8 - 19).

23. בהמשך, שב והבהיר שהוא ניגש אל הנאשם ראשון וליווה אותו אל האmbolens, בעוד הפרמדיק הcin ציוד (עמ' 19, ש' 1, ש' 4).

24. העד חזר גם על כך, שהנאשם נכנס אל תוך האمبולנס והתיישב על הספסל, ודיבר לא יפה אל הפרמדיק, ואמר "יעדו רצאה לעזור לו בכל אופן, אמר לו בואו, שכב, עזב את זה, בזמן זהה הנאשם פגע בו עם אגרוף בתוך האמבולנס" (עמ' 19, ש' 4 - 5, 16 - 17). לשאלת בית המשפט, הבהיר מאוחר "הנאשם היה בתוך האמבולנס והפרמדיק לידו בתוך האמבולנס כדי לטפל בו".

25. עוד ציין, כי לאחר האגרוף "שניהם יצאו החוצה. אחרי האגרוף המשקפיים של הפרמדיק עפו מהווים לאמבולנס, לרצפה, בדיקן בזמן זהה הלכתי מסביב לעוזר לפרמדיק, אז לא ראיתי בדיקון מה קורה" (שם, ש' 29 - 30).

26. לאחר ריענון זכרונו, הוסיף שהנאשם היה על הרצפה, אך לא ראה כיצד הגיע לשם, וכי ניסה לקום ולתקוף פעם נוספת את הפרמדיק, אך חבריו מנעו זאת ממנו.

27. בחקירהו הנגדית, כאשר עומת מאוחר עם גרטת המתלוון, לפיה היה מחוץ לאמבולנס, כאשר תקף אותו הנאשם, השיב העד באופן נחרץ "לא, הנאשם ישב בספסל, אני עזרתי לו להיכנס לאמבולנס, הוא ישב בספסל וכל העימות היה בתוך האמבולנס...הנאשם בפינה של האמבולנס ישב, והפרמדיק ישב בתוך האמבולנס וותר פנימה" (עמ' 21, ש' 20 - 21, ש' 29).

28. מאוחר גם ציין, כי המתלוון סיפר לו, בדרך לבית החולים, שקיבל מהנאשם שני אגרופים.

29. בהמשך חקירתו הנגדית, שב וסיפר כי לאחר שהקיף את האמבולנס ראה את הנאשם שכוב על הרצפה כשאנשים מחזיקים אותו, אך הפרמדיק לא היה שכוב על הרצפה אלא חיש את המשקפיים שלו. לדבריו אינו יודע מה קרה בפרק הזמן שהקיף את האמבולנס, הוואיל ולא יכול היה לראות.

30. בהמשך חקירתו הנגדית, שב מאוחר על כך שהפרמדיק ישב על הספסל בתוך האמבולנס, בחלקו הפנימי, בעוד שהנאשם ישב בקצתה האמבולנס, קרוב לדלת. لكن, לפי העדות, הנאשם נפל החוצה בעקבות העימות שהתרחש בתוך האמבולנס. העד לא ידע להסביר, כיצד בנסיבות שכאלה הגיעו המשקפיים של המתלוון, אל הקירקע מחוץ לאmbולנס (עמ' 22), אך סיפר כי סייע לפרמדיק לחפש את המשקפיים וכשנמצאו הם היו שבורים. העד לא זכר האם צילם את המתלוון והאם נמסרו על ידו צילומים למשטרה.

31. עוד סיפר, כי לאחר שאותרו המשקפיים, שב וניסה הנאשם לתקוף את המתלוון, ובשלב זה המתלוון הגן על עצמו בכך שהדף ודחף את הנאשם ממנה וכדי למנוע התפתחות של קטטה האיז בו מאוחר להיכנס אל תוך האמבולנס (עמ' 23 - 24).

32. כאשר נשאל, האם בתחילת האירוע, הפרמדיק דיבר אל הנאשם באופן גס ובודה, השיב "לא, לא יכול להיות, כי אני הייתי עם המטופל...אני הייתי הראשון אליו" (עמ' 24, ש' 29 - 30).

33. **לסיכום עדותו של מאהר: עפ"י גרסתו, היה זה הוא אשר ניגש אל הנאשם בראשית האירוע וליווה אותו אל האمبולנס, בעוד שהמתלון נמצא בתחום האמבולנס בחלקיו הפנימי, מכין את הצד הרפואי לצורן הטיפול בנאשם. האירוע התרחש, כאשר המתלון ישב על הספסל בתחום האמבולנס, בעוד שהנאשם ישב על הספסל בחלקיו הקרוב יותר לדלת. בשלב זהה אמר לו הפרמדיק, שישכב על המיטה כדי שניתן יהיה לטפל בו, אך הנאשם החל לדבר לא יפה אל הפרמדיק ונתן לו אגרוף. לפי התיאור של מאהר, הרוי שהאגוף נשלח מכיוונו של הנאשם (היינו, קצתה הספסל הקרוב לדלת), פנימה אל תוך האמבולנס, היכן שישב המתלון באותו העת. מאהר סיפר שבעקבות העימות, נפלו משקפיו של המתלון אל מחוץ לאmbولנס, אך לא ידע להסביר כיצד זה קרה, ועוד כי הנאשם נפל אל מחוץ לאmbולנס, אך אינו יודע מה התרחש בדיקון באותו שנות שבנה הקיף את האmbולנס כדי להגיע לחלקיו האחורי. עפ"י עדותו של מאהר, הנאשם ניסה לקום ולתקוף בשנית את המתלון, אך הדבר נמנע ממנו ע"י מכיריו שהחזיקו אותו, וכן מסר כי הוא עצמן הרחיק את המתלון לכיוון האmbולנס, על מנת שהעימות לא יתרפתח.**

עדותה של ע.ת 3 גב' Mai Zidman (להלן: "מאי/ המתנדבת"):

34. Mai סיפה כי היא משתמשת במתנדבת במד"א עד היום, וכי גם במועד האירוע, עת הייתה בת 15.5 בלבד, שמשה כמתנדבת נוער. כך תיארה מיי את האירוע נשוא כתוב האישום:

"קיבלנו קריאה לבנייה. כשהגענו, המשפחה חיכתה לנו בחוץ יחד עם המטופל. עצרנו בחניה.

באmbולנס היינו אני, עידו ומאהר. ... ברגע שהגענו, עידו יצא, הוא ישב מקדימה, הוא יצא אחורה של האmbולנס, פתח את הדלתות, אני ומאהר ישבנו בפנים על הספסל, אני בחלק הפנימי ומאהר בחלק החיצוני של הספסל. המטופל התישב בחלק הכי חיצוני של הספסל, עם הפנים והגוף מסובב כלפי חוץ.

ש. אין הוא הגיע לשם, לישיבה הזאת על הספסל?

ת. עידו לדעתו, הושיב אותו שם, או ראה לו איפה לשבת. היה לו אינטראקציה מול עידו.

כשהמטופל היה בפנים, עידו עמד מולו בחוץ.

הוא עמד מחוץ לאmbolens, מול המטופל, אך לא בתחום האmbolens.

הוא תחיל למשאל אותו מה קרה, כרגע, כדי להבין את הסיטואציה. **המטופל**, לפי מה שאני זוכרת, היה קצת נסער, ביקש כמה דקotas שקט, כדי שינויו לו. בכל זאת, עידו ניסה למשאל אותו, ושיכנס לבפנים. ביקש שנעשה לו מספר בדיקות. המטופל התעקש שהיא לו שקט. הוא היה קצת עצבני. עידו שוב, ביקש שייכנס ונעשה לו בדיקות. פשוט, ברגע אחד, רأיתי שהמטופל הביא בוקס לעידו בעין. עידו נפל. **המשקפיים שלו עפו ונשברו. בעצם כשעידו התרומם, המטופל יצא למגרי מהambolens ותכנן להביא לו עוד בוקס. מה שאני זוכרת, המטופל נפל על הרצפה, עידו עזב את המקום. נכנס מקדימה למקום שלישי, אני נשארתי לשבת מאחור, מאהר סגר את הדלתות, הילך למקוםו, למושב הנהג. נעל את האmbolens, ונסענו**

מספר מטרים קדימה. " (עמ' 29, ש' 5 - 29).

35. בהמשך הסבירהמאי שהרחק בינה לבין הנאשם היה חצי מטר, אולי קצת יותר, וכי מאוחר ישב בינה לבין הנאשם, כן צינה שיכולה הייתה לראות את פרופיל ימי של הנאשם אשר ישב על הפסל בטור האמבולנס, בעוד שעידו עמד על המדרגה מחוץ לאمبולנס, מול הנאשם. עוד סיפרה, כי הנאשם נתן למתлонן אגרוף, אך אינה זכרת עם איזו יד "זה היה מאד מהיר, לא הספקתי לקלוט" (עמ' 30, ש' 18 - 19). כן, צינה שראתה את המשקפים השבורים, אך לא ראתה את החבלות בפנוי של ידו הואל והיה חשוך, אלא שמעה אותו אומר שכואב לו ושיש לו שריטה, בלבד. בסוף עדותה הרاشית עומרה Mai עם גרסת הנאשם, לפיה היה זה המתلون אשר תקף אותו באגרוף, ואמרה "היה עדה לכל הסיטואציה, ראיתי את זה, לא ראיתי שעידו הרים עליו יד ונתן לו בוקס, ראיתי שהמטופל נתן בוקס לעידו" (עמ' 31, ש' 6 - 7).

36. בחקירה הנגדית, הסבירה Mai שהפסל באمبולנס נמצא בצד ימין שלו, כשופתחים את הדלתות האחוריות והוא מיועד לצוות המטפל. הנאשם התישב על הפסל, בחלקו הקרוב ביותר לדלת עם פניו כלפי חזע, בעוד שהיא הייתה ישובה אחרי לכיוון פנים האمبולנס ומאהר בחלקו הפנימי ביותר של הפסל. עוד סיפרה, כי עידו עמד באותה העת מחוץ לאمبולנס, מול המטופל, אחרי המדרגה.

37. Mai אמונה שבאה על עדותה כי "היה אגרוף, ראיתי את זה בוודאות" (עמ' 32, ש' 17), אך במהלך חקירתה הנגדית התברר כי פרטים רבים מן האירוע, לפני האגרוף ולאחריו היא אינה זכרת.

38. כך, כאשר נשאלת אם המטופל בזמן מתן האגרוף, השיבה "אני מניחה שתוך כדי קימה, לא זכרת בדיק" (שם, ש' 5 - 6), כשהשואלה האם האגרוף היה מחוץ לאمبולנס, השיבה כי אינה זכרת (שם, ש' 29 - 30), העדה לא זכרה אם המתلون דחף את הנאשם, בהמשך אמרה "בפעם השנייה, שהוא בא לתת לו אגרוף, אני זכרת שהמטופל נפל על הרצפה, איך הוא נפל, לא זכרת, היתי בפנים. לא ראיתי כל כך" (עמ' 33, ש' 8 - 9), לשאלה בדבר המרחק מהאמבולנס למטופל כשהיא על הרצפה השיבה Mai "לא זכרת", ביחס לשאלת האם ראתה את הנאשם עומד על המדרגה של האمبולנס, השיבה "לא זכרת. לא זכרת את הסיטואציה של מה שקרה" (שם, ש' 15), ביחס לשאלת האם ראתה את הנפילה של הנאשם לרצפה, השיבה "ראיתי אותו רק על הרצפה" (שם, ש' 17 - 18), לגבי ניסיון התקיפה אמרה "רק ראיית יד. באותו רגע נכנסתי לבפנים. לא רציתי להיות נראה בסיטואציה".

לבסוף נשאלת:

"ש. לסייעם, ישנים חלקים שלא ראיית. את השניות לפני האגרוף הראשון ולפני נפילת המטופל?

ת. ראיית את השניות שלפני האגרוף אך אני לא זכרת אחרי 3 שנים.

ש. ואת גם לא זכרת מה קרה שניות לפני הנפילה של המטופל?

ת. לא ראיית.

ש. אני מסתכל בהודעה שלך בשורה 16 שם כתבת שישבת על הספסל וראית הכל?
ת. התכוונתי לאגרוף של המטופל. אז לא ראיית את המשך." (עמ' 34, ש' 8 - 13)

39. **לסיכום עדותה של מאיה עף** גרטסה, האירוע התרחש בעוד הנאשם ישב על ספסל האמבולנס, כשבפניו ככלוי חוץ בעוד שהמתלון עמד על המדרגה. לפי דבריה, היה זה המתלון שניגש אל מחוץ לאmbolens לטפל בנאשם, בעוד שמאחר ישב לצידה על הספסל. עוד עף תיאורה של מאיה, היא ישבה בחלק הפנימי ביותר של האמבולנס, בעוד מאוחר ישב קרוב יותר לנאשם.מן העדויות עולה, כי הפרט העיקרי שמאיה זכרת מן האירוע הוא שהנאשם הכה באגרופו במתלון. מעבר לכך, כמעט לא ידוע מאי למסור כל פרט נוספת נסיבות האירוע.

לסיכום העדויות מטעם המאשימה:

40. במסגרת פרשת התביעה נשמעו שלושה עדים (המתלון ושני עדים נוספים שנכחו באירוע) והוצגו שלוש גרסאות אודות האופן בו התרחש.

41. אכן, אין להתעלם מן העובדה שככל עדי המאשימה סיפרו לבית המשפט כי הנאשם הכה באגרופו במתלון. אולם, נראה היה כי ככל אחד מהם מתאר אירוע שונה בבית המשפט.

42. ב"כ המאשימה טענה, כי הסתיירות בין העדויות הן שוליות ולכן לא משפיעות על המשקל הכללי של העדויות, אך אין אפשרות להסכים עם אמרה זו. הסתיירות הן מהותיות, ברורות וגלויות ומתעוררות כמעט בהחלט בכל פרט באירוע. שהרוי, מעדות המתלון ומאי עולה כי המתלון הוא זה אשר יצא לטפל בנאשם בעוד שמאחר - בעדותו - עמד באופן עיקש על כך שהיא זה הוא אשר יצא מן האמבולנס וניגש ראשון אל הנאשם. כמו כן, ישנן סתיירות באשר למיקום כל אחד מהמעורבים באירוע ולמעשה ברגע שבו הוכחה ננטען המתלון באגרוף - כך שהמתלון טוען כי היה זה בעת שלילוה את הנאשם אל האמבולנס בעוד שהוא עצמו עומד מחוץ לאmbolens והנאשם עומד על המדרגה ובטרם נכנס אל תוך האמבולנס, מנגד טוען מאחר כי הנאשם התישב על הספסל בעוד שהמתלון היה בחלקיו הפנימי של האמבולנס וכי העימות התרחש בתוך החל האמבולנס, ואילו לטענתם מאי הנאשם ישב על הספסל בעוד שהמתלון עמד על מדרגת האמבולנס.

43. גם התרחשויות שלאחר אותו אגרוף אין בראות - לדברי המתלון, כאשר ניסה הנאשם להקוטו בשנית מעוד מן המדרגה ונפל אףים ארצה, מאחר סיפר כי אינו יודע להסביר איך הגיע הנאשם אל הרצפה אך נראה היה זה כתוצאה מן העימות שהתרחש בתוך האמבולנס, וכי ניסיונו של הנאשם להקוטו את המתלון פעמי נוספת היה רק לאחר שהוא הגיע, על הקrukע ומרוסן ע"י בני משפחתו, וכן מאילו מייל לא ידוע להסביר כיצד הגיע הנאשם אל הקrukע, וכן סיפרה כי ככל לא ראתה מה התרחש הויאל וחששה ונכנסה פנימה אל האמבולנס. ראוי לציין בהקשר זה, כי האירוע התרחש בעת שהיא הייתה מאי מתנדבת נוער צעירה, בת 15.5 לערך אשר נקלעה לסייעתה מלחיצה והיא עצמה מעידה שאת עיקר הפרטים מן האירוע כלל

איינה זכרת יותרה מכך, שבשלב מסויים ביקשה שלא לראות מה מתרכש.

44. בכלל, סתיירות העולות מתווך דבריו של עד, אין מאיניות, כשהן לעצמן, את דבריו, וגם אין סיבה למנוע את בית-המשפט מקביעת עובדות שלגביהן חלו הסתיירות; במיחוד כך, כשמדבר בנסיבות בעניינים צדדיים ושוליים, ולא סתיירות היורדת לשורש העניין [¹ קדמי, **על הריאות, (הדין בראש הפסיקה)**, מהדורה משולבת ומעודכנת, הוצאת דינון, תשס"ד-2003, חלק שלישי, עמ' 1599 ואילך, ובמיוחד בעמ' 1609; וכן: ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, מח(1) 317]. בע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 930 קבע בית-המשפט:

"טיבו של המין האנושי שאינו בן תמורה מכשיר דיקוק אוטומטי . . . לא ייפלא אףוא סתיירות ואי דיקוי לשון . . . לא רק בדברי עדים שונים . . . כי אם גם בדבריו של עד אחד . . . ואמנם ניסיון החיים מלמד שגム עדות שיש בה אי דיקויים וסתירות עשויה להיות עדות אמונה . . . במיחוד כך כאשר יש הסבר סביר לסתירות . . .".

45. ואולם, לטעמי במקרה דין אין עסקין בסתיירות בעניינים שליליים, וכי שעה שנמסרו שלושה תיאורים של האירוע, השונים האחד מן الآخر באופן מהותי, מפי שלושת עדי ההתביעה, הרי שיש בכך, למצער, בכך לעורר ספק, אשר דיןו שיזקף לטובת הנאשם.

גרסת הנאשם:

46. הנאשם מסר הודעתו במשטרת, ביום 22.03.17, כאשר נחקר תחת זהירות אודוט האירוע משוא כתוב האישום (ת/3) וכן מסר:

"באותו היום הייתי בבית לא הרגשתי טוב, נעצרה לי הנשימה הייתה היסטריה בבית חשבתי שאני הולך למות...הזמןנו לי אמבולנס, הרימו אותו, החובש תפס לי ביד ומשך אותו מהר, אמרתי לו אחי לאט בלי לחץ הוא לא היה רגוע ונראה שהוא עצבני, נכנסתי לאmbolans, השיבו אותו על המיטה היויתי בלחץ. אמרתי לחובש תן לי לצאת, הוא תפס אותו ברגל והכנסים לי אותה בכתם לאmbolans...רציתי לצאת הוא התנגד לי שאני יצא, שלכתי [צ"ל - שלחתי - א.ה.ה] יד בкус לכיוונו שישחרר אותו והוא קיבל מכח מנירית שהייתה לי ביד ועפו לו המשקפיים, והוא נתן לי בוקס [צ"ל בוקס - א.ה.ה] לפנים, כולם ראו את זה, אני נפלתי על הרצפה. אני מזמן אמבולנס ומתקבל בוקס לפנים. הוא לא היה נחמד העפתן לו את המשקפיים קיבלתי בוקס לפנים. זה שלא היויתי בסדר זה נכון, אחר הכנינו אותו לאmbolans לאחר שביקשתי סליחה...אני לא נתתי לו בוקס פשוט העפתן לו את המשקפיים..."

47. בעדותו הראשית בבית המשפט, סיפר הנאשם כי שנה ותשעה חודשים קודם למועד עדותו עבר תאונת דרכים קשה, אשר בעקבותיה נפגע קשה פיזית ונפשית ועל כן הוא מטופל באשפוז يوم מזה תקופת ארכחה. בהמשך, מסר גרסתו באשר לאירוע המפורט בכתב האישום:

"מוצאי שבת,...פתחם לא הרגשתי טוב, הלכתי לחדר של הילד בממ"ד, נשכבתי שם על המיטה והרגשתי שאין לי אויר, עוצרת לי הנשמה, אשתי קלטה אותי ככה, לא רציתי שהילדים יראו אותי, אז ברוחתי מהבית...אשתי הזמנה אմבולנס שהגיע די מהר...משן נלחצתי, הימי מושחל ואני זוכר שהזהה שהتلון עליו היה מאד אגרסיבי, הרימו אותי והוא האיז בי לכוון האמבולנס, אמרתי לו שאני רוצה ללכת לבד. נלחצתי מהטיואציה.

ש. מי הרים אותו?

ת. היו גיסי, חבר שלי, שכנים.

ש. ומהתلون איפה היה? גם הרים אותו?

ת. הם באו אליו. נראה לי זה הוא והבחור השני. אני זוכר שניים לקחו אותי, אחד מהם דבר עתידי. היה מצב שהוא צזה מאיין בי ללכת, ממש עצרתי ואמרתי לו תן לי בלבד כי נלחצתי. כשהגענו לאmbulans, הסטובטני, ישבתי על הכסא ואז הרגשתי צזה לחוץ. הוא תפס לי את הברך להרים לי אותה, לא תקף עתידי, כדי לעזור לי להיכנס ואני פשוט נלחצתי...פשוט הושטתי את היד למסקוף לצאת, אני זוכר שעפו לו המשקפיים, אני זוכר שהוא נתן לי בוקס. זה שהוא קיבל מכח במשקפיים, נכון, אבל לא מלאימות או משהו, אני לא הרגשתי טוב. די הרגתם אותי. את רוצה להעניש עתידי? בבקשה. מה יש לי אינטרס. הוא דפק לי בוקס פנים. אני לא יודע למה הוא התלון. אני חשב שהוא חשב שאני אתלון עליו. הימי יכול גם לטעוע אותו, לזרם אותו.

לשאלת בית המשפט, שלחתי את היד כדי לצאת, כנראה פגעה בו ואני זוכר שעפו לו המשקפיים... הוא תקף עתידי והוא נבהל (עמ' 35-36).

48. בהמשך הסביר עוד, כי:

"כשפוטחים את הדלת של האmbulans, יש מדרגה צזו, ספסל כתום והדלת נפתחת לצד ויש משקוף והוא עמד ממש מולוי. אני ישבתי על הספסל עם הפנים כלפי הדלת והוא עמד ממש ממול הדלתות. רجل ימין שלי הייתה כנראה על המדרגה, הוא תפס לי את הרגל והכנסים לי אותה פנימה, אני רציתי לצאת וביקשתי ממנו, הוא לא נתן לי, הוא עצר אותי ואז באתי לקום, אני מרימ את יד שמאל ומנסה לתפוס את המשקוף, המשקפיים לא נפלו מהפרקוף, נשבע לך, הם עמדו לו ככה, הוא דפק לי בוקס לפנים, נפלתי" (עמ' 36).

49. הנאשם טען, כי לא היה כועס, אלא לחוץ ואישר כי יתרן כינה את המתלון "בן זונה".

50. בחקירהינו הנגדית סיפר הנאשם, כי האירוע החל עת שלא חש בטוב והתמודט אז הזמין עבورو אמבולנס. לדבריו, כאשר הגיע האמבולנס, יצא אליו המתלוון, שכעס על כך שהלוותו לטפל בו, וכך עפ"י שיחת טלפון ששמעו הנאשם.

51. בהמשך, תיאר הנאשם שוב את האירוע, אך הפעם מתוך סערת רגשות גדולות:

"לא הבאתי לו אגרוף. אולי הייתה עלי נירת. אני הושטתי את היד ואני מדגים על הסנגורו. שכבתה, אני זכר שהוא הרים לי את הרגל, אני זכר שהוא עשה לי ככה (מדגים כף יד על גביו החזה שלי) הוא עצר אותו, אני נלחצתי מזה שסגור לי, 10 דקות לפני זה לא יכולתי לנשום. אני באתי ל走出ת לתפות את המשקוף, עפ"י המשקפיים (צעק). הוא היה יושב בבית סוהר. מה אתה שואל אותו בכלל. בא לי לتبועו אותו בכלל. כמה אני יכול לחזור על זה. כל אדם ברעת רואים שהעדות של הדרווי הזה יכולה לכיוון שלי. אני לא רוצה להעליב את בית המשפט. לא הרצתי לו, הוא דפק לי בוקס. את רוצה להעניש אותו, תצאי הכי גדולה בעולם. קשה לי להיות פה. אתה רוצה להגיד שהרבצתי לו? תגיד. תרדז ממנה בבקשתה. אם מי אפשר לדבר? אני יודע שיש חומר שמזריקים חומר ויצאת האמת. תיקחו אותו לשם. קשה לי נורא. בן אדם דפק לי בוקס, אתם מAshים אותו? אני לא יכול להיות פה. זה קשה לי מדי. די. (בוכה). אתם נורא קשים. אני לא יכול אתכם. זה משפט בישראל?" (עמ' 39, ש' 19 - 28).

52. בשלב זה, עצר בית המשפט את הדיון, על מנת לאפשר לנายนם להירגע. כאשר שב מן ההחלטה, חזר הנאשם על טענותו, כי המתלוון נהג כלפי אגרסיביות ולא נתן לו לצאת מהאמבולנס, ולכן נלחץ ושלח יד אל עבר משקוף האמבולנס, בשלב זה ולא כוונה פגעה ידו בطنות פניו של הנאשם והמשקפיים "עפ"ו". בהמשך תיקן הנאשם ואמר, כי המשקפיים לא נפלו אלא נתקשו לו על הפנים. הנאשם אישר כי מסר במשטרתו שהוא מתנצל, אך עוד לדבריו מסר עשרות פעמים כי ניסה לתפות במשקוף אך דבריו לא נרשמו.

53. הנאשם אישר, כי בהמשך כאשר קיבל טיפול רפואי, לא סיפר שהותקף ע"י המתלוון בפניו.

54. **לסיכום גרסת הנאשם** ובניגוד לטענות המאשימה, סברתי כי ככל גרסתו נותרה עיקבית בעיקרה, בין מועד מסירת הודעתו במשטרתו למסירת עדותו בבית המשפט. טענתו הינה, שהמתלוון התנהל באגרסיביות כלפי והאייז בו בחוסר סבלנות, עד כדי שביקש להזכיר פיסית אל תוך האמבולנס. בשלב זה, לטענתה הנאשם נלחץ ובניסינו לצאת מן האמבולנס, פגעה ידו בפניו של המתלוון, מה שגרם למשקפיו ליפול. לטענתה הנายนם, בשלב זה, הכה אותו המתלוון באגרוף בפניו. כעולה מגרסתו של הנאשם, גם התנהלו עמו שלו הייתה בעיתית, הוא מאשר שהיה נתון בסערת רגשות, שגידף את המתלוון, וכן כאמור שפגע בפניו של המתלוון מה שגרם למשקפיו ליפול. זאת ועוד, גרסתו של הנאשם אינה חפה מ Krishim - הנאשם לא הlion בפני הנסיבות הרפואיות שטיפול בו לבסוף על שpong מכת אגרוף, טענתה הנายนם כי ביקש לאחוץ במשקוף האמבולנס לא הזקרה בהודעתו במשטרה, הנאשם התנצל בהודעתו במשטרה על התנהלו עמו כלפי המתלוון כמו כן טענתה הנายนם כי הוכחה ע"י המתלוון באגרוף אינה נתמכת בעדות כלשהי.

סיכום הראיות שהובאו לפני בית המשפט:

55. כפי שהובא לעול, במסגרת פרשת התביעה הונחו לפני בית המשפט שלוש עדויות מטעם המאשימה, אשר נמצאו בינהן סתיות מהותיות באשר לאופן התרחשויות האירוע. אמנם, כל שלושת העדים סיירו לבית המשפט כי הנאשם הכה באגרוף את המתלון מה שגרם למשקפיו ליפול ולהישבר, אולם ישנו קושי ליתן את המשקל המלא לעדויות אלו, שכן הפערים הרבים בין הגרסאות ותיאור האירוע באופן כה שונה ע"י כל אחד מהם.

56. במסגרת פרשת ההגנה, הנאשם לא הכחיש למעשה כי פגע עם ידו בפניו של המתלון וכי בשל כך נפלו לו המשקפים, אך טען כי עשה זאת ללא כל כוונה לפגוע אלא מתוך נסיוונו לצאת מן האمبולנס.

57. לפני בית המשפט הונחה גם תעודה רפואיות של המתלון (ת/5), ממנה עולה כי המתלון נבדק מיד לאחר האירוע. בתעודה נכתב, כי נמצאו נפיחות ואודם קל מעלה גבה ימנית, ללא ריגשות עצה במישוש, לא פגעה בארכות העין, ללא הימצומה, פתיחת פיה תקינה, שריטה שטחית בלחץ ימין. חבלות מסווג זה, יכולות להתיישב גם אם תיארוו של הנאשם את האירוע.

58. באשר לטענת המתלון כי הנאשם ניסה לתקוף אותו בשנית, הרי שגם לעניין זה מתעורר ספק, שכן בעוד שלטענת המתלון היה זאת כאשר המתלון עמד על המדרגה וכתוכאה מכך מעך ונפל, הרי שגם ככל לא ראתה זאת ולדברי מאהר ניסיון התקיפה התרחש בכלל בשלב שבו הנאשם נמצא מחוץ לאمبולנס, על הרצפה, כשהוא מוחזק ע"י בני משפחתו, ובשעה שהמתלון הוזף את הנאשם ממנו.

אם עלה בידי המאשימה להוכיח כי התקיימו יסודות העבירות המיוחסות לנאים:

59. כאמור לעיל, סבורני, כי עדויות המאשימה עלות סתיות, אשר יש בהן בכך לעורר לפחות לפחות ספק ביחס לאשמו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

60. באשר לעבירות התקיפה הגורמת חבלה, הרי שגם עפ"י גרסת הנאשם, פגע בפניו של המתלון, אולם לטענותו, הדבר נעשה בשגגה מתוך המצוקה שחש, בתגובה לכך שהמתלון האיץ בו להיכנס אל האמבולנס ומثار ניסיונו ליצאת ממנו, כאשר שלח ידו לאחיזה במשקו הרכבי.

61. לאור העולה מן התעודה הרפואית של המתלון, שנבדק מיד לאחר האירוע, ניתן לקבוע כי החבלות (נפיחות שריטה) על פניו אכן נגרמו באירוע.

62. ומכאן, שכאורה היסוד העובדתי של העבירה המיוחסת לנאים, מתקיים.

.63. ואולם, בנסיבות העניין ולאחר ניתוח העדויות, יש קושי לקבוע כי התגבעו יסודותיה של עבירה תקיפה הדורשת יסוד נפשי של מחשבה פלילתית, כפי העבירה בה הנאשם.

.64. יובהר, כי לא נתבקשתי ע"י המאשימה לבחון אם יש במעשה הנאשם שהוכחו כדי לגבות עבירה אחרת מעבירת התקיפה בה הוא הנאשם בכתב האישום - כגון העבירה של חבלה ברשותם לפי הוראות סעיף 341 לחוק העונשין - וזאת במסגרת סמכויות בית המשפט לפי הוראות סעיף 184 לחס"פ. על רקע זה, ובהתחשב מכלול נסיבות העניין, אני מוצאת מקום לעשות שימוש בסמכויות אלה מיזומתי.

.65. מסקנתי זו יפה, מקל וחומר ביחס לעבירות היזק לרכוש בمزיד, אשר דורשת הוכחת יסוד נפשי בהתאם להוראות סעיף 90א(1) לחוק העונשין. ולפיכך, אף שאין חולק כי הנאשם גרם לנפילתם של המשקפים, ולאחר שהוכח באמצעות חשבונית (ת/6) ובאמצעות עדויות כי נגרם למשקפיו של המתלון נזק באירוע, ישנו ספק באשר להתקיימותו של היסוד הנפשי.

.66. באשר לעבירות ניסיון התקיפה, הרי שלאור מכלול העדויות כפי שפורטו לעיל, לאור הסתיירות בין עדויות המאשימה וגרסתו של הנאשם, אני קובעת כי נמצא ספק באשר לקיומו של היסוד העובדתי של העבירה.

סוף דבר:

.67. לאורם של כל הנימוקים המפורטים לעיל, החלטתי כאמור לזכות את הנאשם מחייבת הספק, מן העבירות שיוחסן לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המ徇 צדקה-לוד בתוך 45 ימים

ניתנה היום, כ"ד תשרי תש"פ, 23 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים